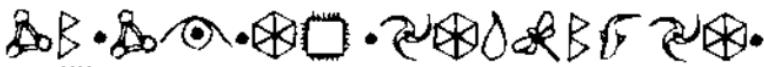

ГЛАВА 1: РОДИННІ ЗВ'ЯЗКИ

УТРАТА чоловіка дуже вплинула на Анджеліну Фаул. Вона замкнулася в своїй кімнаті і відмовлялася з неї виходити. Жінка знайшла притулок у своєму розумі, замість реального життя обрала мрії. І хтозна, чи одужала б вона, якби син, Артеміс Другий, не домовився з ельфійкою Холлі Шорт: психічне здоров'я матері в обмін на половину золота, видуреного в ельфійської поліції. Коли матуся цілком одужала, Артеміс Молодший зосередився на пошуках батька, витрачаючи чималі частки родинного спадку на екскурсії до Росії, місцевих інформаторів і пошук в Інтернеті.

Юний Артеміс отримав подвійну дозу фаулівських хитрощів. Проте після одужання матері, високоморальної і красivoї жінки, йому стало дуже важко реалізовувати свої геніальні проекти. Проекти, що були життєво необхідні для пошуків батька.

Анджеліну дуже непокоїла одержимість сина. Вона боялася, що останні два роки могли погано вплинути на психіку тринадцятирічного сина, тож записала його на прийом до шкільного психолога.

Шкода його. Психолога...

**Школа для молодих джентльменів
Сент-Бартлебі, графство Віклоу, Ірландія,
наш час**

Доктор По відкинувся на спинку стільця, підвів очі від аркуша паперу.

— Ну, пане Фауле, побалакаємо?

Артеміс глибоко зітхнув, відкинув із блідого лоба темне волосся. Коли вже люди зрозуміють, що такий розум, як у нього, не можна розбирати на частини? Та він сам прочитав більше книжок із психології, аніж цей психолог. Він навіть написав статтю до «Психологічного журналу» під псевдонімом доктор Ф. Рой Дін Шліппе.

— Так, лікарю. Давайте побалакаємо про ваш стілець. Вікторіанський?

По ніжно погладив шкіряне поруччя.

— Саме так. Щось на кшталт сімейного спадку. Дідусь купив на аукціоні Сотбіс. Колись стояв у палаці. Улюблений стілець королеви.

Артеміс напружену посміхнувся. Розтягнув губи не більше, ніж на сантиметр.

— Справді, лікарю. В палацах підробок як правило не зустрічається.

Помацав потерту шкіру.

— Підробка? Запевняю вас, пане Фауле, він цілком справжній.

Артеміс нахилився, щоб роздивитися ближче.

— Дуже винахідливо. Погляньте сюди.— Погляд По простежив за пальцем хлопця.— Меблеві цвяшки. Бачите на головці у цього борозенки хрест-навхрест? Машинна штамповка. Не раніше за тисяча дев'ятсот двадцятий. Вашого дідуся надурили. То й що з того? Стілець собі й стілець. Не дуже він і важливий, чи не так, лікарю?

По став щось гарячково писати, щоб приховати своє збентеження.

— Так, Артемісе, ви дуже розумні. Саме так і написано в справі. Граєте у свої маленькі ігри. Повернімося до вас.

Артеміс Фаул Другий розрівняв стрілку на брюках.

— Маємо проблему, лікарю.

— Хіба? І що ж то таке?

— Я знаю, як потрібно відповідати на кожне питання, що ви поставите.

Цілу хвилину лікар По щось записував у блокноті.

— Ми таки маємо проблему, Артемісе. Та вона зовсім інша,— нарешті сказав він.

Артеміс мало не посміхнувся. Звісно, лікар спробує застосувати до нього якусь іншу відому теорію.

Які порушення він виявить сьогодні? Роздвоєння особистості, а може, склонність до патологічної брехні?

— Проблема в тому, що ви нікого не поважаєте настільки, щоб уважати рівним собі.

Зауваження здивувало Артеміса. Лікар виявився розумнішим, ніж інші.

— Це просто смішно. Є кілька людей, яких я оцінюю напрочуд високо.

По навіть не підвів очей від записів.

— Справді? Хто наприклад?

Артеміс трохи подумав.

— Альберт Ейнштейн. Його теорії майже завжди були правильними. І Архімед, грецький математик.

— А що до тих, кого ви знаєте особисто?

Артеміс замислився. Ніхто не спадав на думку.

— Що? Жодного?

Хлопець знизав плечима.

— Схоже, ви знаєте відповіді на всі питання, лікарю По. Чому б вам самому мені не розказати?

По відкрив вкладку на ноутбуці.

— Неймовірно. Щоразу, як я читаю...

— Моя біографія, здається?

— Так, вона все пояснює.

— Наприклад? — мимоволі зацікавився Артеміс.

Лікар По роздрукував сторінку.

— По-перше, ваш приятель Батлер. Охоронець, як я зрозумів. Важко назвати його підходящим ком-

